

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853
APARE SĂPTĂMÂNĂ

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei, —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Pre **Str. Șaguna 8**
un șir petit 6 Lei — uacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 3677 Prez.

Cătră iubitul nostru cler și popor din de Dumnezeu păzita Arhiepiscopie ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu

„Pentru noi s'a scris că cel ce ară, cuvine-se să are
întru nădejde și cel ce trieră, să triere întru nădejdea de-a
gusta rodul”.
(I Cor. 9, 10).

Iubiții mei fii sufletești,

Vremurile de azi atât de pline de primejdii ne cer să ne strângem unul lângă altul călăuziți de iubire între noi și de grijă pentru neam. Toți fiii neamului, tineri, bătrâni, bărbați, femei, să ne simțim ca o mare familie românească, ajutându-ne între olaltă, nelăsând pe nici unul în lipsă și în suferință. Căci numai înfrății putem fi un neam tare și pregătit să înfrunte cu suflet încrezător încercările cele grele. Să ne socotim ca o armată disciplinată și vitează, hotărâtă să stee împotriva oricărei amenințări. Toți să stăm de veghe, muncind cu vrednicie pentru Țară, la locul ce ne este rânduit. Căci toți suntem soldați ai neamului în aceste timpuri grele, datori să dăm tot ajutorul la întărirea apărării Țării. Nu numai cei concentrați pe zonă, ci și cei de acasă trebuie să se socotească în slujba Țării și împlinindu-și datoria lor să sporească puterea și siguranța ei.

Iubiții mei fii sufletești,

Toți cei cari ascultați aceste cuvinte ale mele sunteți muncitori vrednici și abia ați așteptat să-și trimită soarele cu mai multă dărnice căldura razelor sale, ca să ieșiți cu plugul pe ogoare, la munca cea scumpă prin care a rânduit Dumnezeu să ne câștigăm pâinea cea de toate zilele. Așa că cunoscând hărnicia plugarului român, aproape nu mai simt trebuința să vă îndemn eu la lucru.

Am toată siguranța că dacă poporul nostru a lucrat în sudoarea feții sale pământul atunci când nu era al său în măsura în care este astăzi, cu atât mai mult îl va cultiva cu toată tragerea de inimă azi când e stăpân pe el și când e împărțit cu mai multă dreptate între fiii neamului nostru. Astăzi ni se potrivesc, cum nu s'au potrivit poporului nostru în trecutul întunecat, cuvintele sfântului Apostol Pavel amintite la începutul acestui îndemn: azi plugarul român poate lucra pământul în cea mai deplină nădejde că se va bucura de tot rodul lui, nefiindu-i răpit de nimeni.

Voesc însă, dragii mei, să Vă atrag luarea aminte mai cu seamă asupra datoriei de a Vă sprijini unii pe alții într'o măsură mai mare

ca oricând. Din atâtea case e dus bărbatul ori feciorul de nădejde la concentrare, ca să ne dea nouă liniștea că nu ne poate ataca nici un dușman pe nebagate de seamă. Datori sunt și cei rămași acasă să răsplătească prin ajutorul ce-l dau familiilor celor concentrați, ceea ce fac aceștia pentru ei. Dreptatea și iubirea cere ca să nu rămână nearate și nesămănite nici ogoarele lor, căci aceasta ar aduce grele lipsuri și suferințe pentru copiii și familiile lor. Așa toată Țara ar simți urmările grele ale nelucrării atâtor întinderi de pământ, căci îndată s'ar scumpi toate și Țara noastră nemai putând vinde din produsele sale, nici ea n'ar mai putea cumpăra cele trebuincioase pentru înzestrarea armatei și pentru îmbogățirea ei cu toate cele de lipsă. Să descreșim deci frunțile fraților concentrați și să ne slujim Țara, sărind în ajutorul familiilor lor cu munca și cu sprijinul nostru.

Cucernicii noștri preoți se vor strădui să organizeze această creștinească și românească lucrare de ajutorare.

În legătură cu aceasta îndemn cu părintească stăruință Cucernica noastră preoțime să lămurească pe iubiții noștri credincioși cât de folositor lucru este ca cheverniselile lor să le investească în bunuri pentru înzestrarea armatei. Prin această faptă ei își vor asigura în chipul cel mai bun rodul ostenețelor lor, dar vor sta într'ajutor și la înzestrarea scumpei noastre armate, pe care se razimă astăzi siguranța noastră și a urmașilor noștri de a trăi în liniște și în deplină libertate pe pământul nostru strămoșesc.

Dar alături de datoria de a ne pregăti pentru ziua de mâne prin munca noastră și prin iubirea deaproapelui și de glia strămoșească, din care nici o brazdă nu vom lăsa să se rupă, mai avem, iubiții mei, și datoria cealaltă mare de a ne pregăti și sufletul pentru greutățile ce pot să vină. Suntem în timpul postului celui mare. E vremea în care Dumnezeu ne cheamă prin sfânta Sa Biserică la cercetarea sufletelor noastre, ca aflând ce-i rău și păcătos în ele, să ne curățim prin mărturisirea în fața preoților și prin împărtășirea cu trupul

și sângele Domnului nostru Iisus Hristos. Să nu rămână nici un credincios care să nu fi trecut prin această baie de curățire a sufletului și care să nu fi primit înăuntrul său pe Domnul în taina sfintei cuminătăți. Numai un popor cu sufletul curat și cu conștiința împăcată în fața Domnului puterilor poate răbdi prin toate încercările și greutățile.

Să Vă pregătiți deci, dragii mei, împreună cu copiii voștri, pentru a primi cu vrednicie și Paștile Domnului, cu lumina, cu puterea și cu nădejdea ce-o aduce în suflete învierea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Făcându-Vă datoria cătră Dumnezeu și cătră neam prin muncă și prin grija de suflet, să fiți, iubiții mei, cu ascultare față de autoritățile Țării cari au pe umerii lor marea îndatorire de a veghea la păzirea scumpei noastre Români și de a întări puterile ei pentru vremuri grele. Să înconjurăm cu iubirea noastră pe Majestatea Sa Regele nostru Carol II, care conduce în

aceste timpuri de furtună cu bărbăție și cu destoinicie naia statului pe căile drepte ale păcii și ale cinstei.

Cu aceste sfaturi și îndemnuri părintești, Vă trimit arhieriasca mea binecuvântare și rog pe bunul Dumnezeu să-și coboare deodată cu ea și binecuvântarea sa cea cerească peste munca ce o începeți pe ogoarele Voastre încunânându-o cu rod, cum și peste casele și familiile Voastre și peste Voi toți pe cari cu părintească iubire Vă îmbrățișez în rugăciunile mele către Părintele cel ceresc, rugându-l să Vă păzească și să Vă ocrotească în toate silințele Voastre bune și plăcutei voiei sale celei sfinte.

Data în reședința noastră arhiepiscopicească din Sibiu, la 10 Aprilie 1940.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor

(ss) **NICOLAE**
Arhiepiscop și Mitropolit

Mărturisirea păcatelor

Ne apropiem de Patimile și Învierea Domnului. E timpul cel mai potrivit să ne aducem aminte că toate acestea s'au făcut din pricina păcatelor noastre. Trebuie să privim sfășietoarele Patimi ale Domnului nu ca întâmplări ce nu ne privesc, ci să ne simțim adânc vinovați pentru ele. Fiecare scuipat în fața lui Iisus e și din noi pornit, fiecare batjocură e rostită și de gura noastră, fiecare spin înfipt în fruntea Lui și fiecare piron bătut în trupul Său cel neprihănit sunt și fapte ale noastre, ale inconștienței, ale ușurătății, ale ticăloșiei noastre. Căci întrucât dacă am fi fost contemporani cu El, sau dacă El ar trăi azi, am fi lucrat sau am lucra la fel cu cei ce L-au chinuit, cei ce au săvârșit asemenea cruzimi au lucrat și în numele nostru și al tuturor oamenilor. Și ca o dovadă că ne-am comporta ca cei din vremea lui Iisus — dacă am fi puși și noi în fața Lui fără să știm despre El atâtea lucruri dintr'o istorie de douămii de ani — este răul din noi, egoismul, mândria, lăcomia, deși ne-am făcut părtași de atâtea haruri decurgând din Patimile și Învierea Domnului.

Când ni se pun înaintea privirii sufletești Patimile Domnului — ca în acest timp — trebuie să ne simțim vinovați atât pentru păcatele săvârșite de contemporanii lui Iisus — cari ne-au reprezentat și pe noi — cât și pentru păcatele noastre actuale, prin cari arătăm ce am fi fost în stare să facem fără harurile ce ni le-a dobândit Iisus Hristos și fără istoria creștinismului cea de două mii de ani.

Spre Domnul cel răstignit nu putem înălța privirea decât gândindu-ne cu durere la vina noastră, la păcatele noastre. Numai așa răstignirea Lui ne va putea fi spre mântuire. Dacă fiecare din noi am participat la răstignirea lui, numai rugându-ne de iertare arătăm că nu vrem să-L răstignim mai departe. Tot cel ce nu se căește de ceea ce a făcut continuă să lovească cuie în Domnul. Sigur, chiar dacă ne căim, n'am exclus cu totul viitoarele noastre păcate, viitoarele loviri ale Domnului. Dar prin căință îi dăm câte o mică pauză în durerea ce-o simte pentru și din pricina noastră, îi dăm câte o mângâiere. Cel ce nu se căește însă peste tot, îl ține pe Domnul în continuă suferință.

Biserica noastră învață că Euharistia are și caracter de jertfă, nu numai de taină. Adică Domnul e prezent în ea și pentru a se aduce ca trup ce se frânge și ca sânge ce se varsă lui Dumnezeu Tatăl. Și numai pentru că e întâi jertfă ce ne obține iertarea dela Tatăl, ne este apoi și taină, adică dar ce ni se dă, ce ni se întoarce dela Tatăl.

Nu cunoaștem sensul mai adânc al acestei jertfe ce se continuă până la sfârșitul veacurilor. Știm însă că este în strânsă legătură cu jertfa de pe Golgota și că e jertfă adevărată. Sensul ei în general trebuie să fie o suferință neînțeleasă a Domnului ce continuă să o suporte pentru noi. O suferință pentru păcatele noastre, ce continuăm să le săvârșim (și cari sunt tot atâtea semne că am fi în stare

— Această scrisoare pastorală o vor citi P. C. Preoți în Dumineca proxima înaintea poporului în biserică.

să-L răstignim mai departe) și mai ales suferința pentru acei pe cari îi vede că nu vreau să Golgotească folosul jertfei Sale de pe Golgota, că o fac zadarnică pentru ei.

Marele Pascal spunea: «Jésus sera en agonie jusqu'à la fin du monde: il ne faut pas dormir pendant ce temp — là».

Să nu săvârșim și noi acest lucru îngrozitor care constă în a nu da victimei noastre o clipă de mângâiere prin faptul că ne căim de ce facem, de ce-am făcut. Când lovim pe un semen al nostru cu cruzime și continuu, ceea ce l doare mai mult decât loviturile fizice, este faptul că vede cât îl urâm, cât îl dușmănim. Dacă ne-ar vedea la un moment dat reculegându-ne din această ură, înmuindu-ne la suflet și prăbușindu-ne sub puterea regretului și rugându-l să ne ierte, i-am produce o alinare încât ar uita de orice durere.

Să ne gândim că Domnul îndurerat ne cere acum recunoașterea păcatelor noastre. Și această recunoaștere îi face cea mai mare bucurie.

Dar recunoașterea deplină înseamnă mărturisirea lor. Când recunoașterea e numai în fața cugetului propriu, nu e mărturisire. Abia când e în fața altuia, e mărturisire.

Domnul ne cere mărturisire pentru a ne da seama că El nu e una cu eul nostru, nu e adâncul sau cugetul nostru. În acest caz mărturisirea păcatelor nu ne-ar cere o sacrificare a mândriei, a acestei rădăcini a tuturor păcatelor. O mărturisire ce ne-am face-o nouă înșine (care nu e mărturisire propriu zis) ar fi o afundare și mai adâncă a noastră în gîlul păcatelor, a egocentrismului. Întâlnirea cu Dumnezeu se realizează numai prin ieșirea din noi înșine, din închisoarea eului în care ne încuie mândria.

Mândria omului l-a făcut și pe Dumnezeu parte a ființei sale: «eu însumi sunt Dumnezeu», și-a zis omul. Prin aceasta și-a legitimat puternic închiderea în sine, ieșirea din relația de iubire cu altul. Drumul spre ieșirea din carapacea egocentrismului, a mândriei, spre altul care e totdeauna afară de eul nostru, drumul spre iubirea altuia duce prin smerenie, prin încetarea de-a mai face din eul nostru centrul existenței noastre și al tuturor.

Dumnezeu e în afară de eul nostru, e altceva decât acest eu. Și noi avem lipsă să simțim că atârnam de Dumnezeu ca de altceva decât de eul nostru și că în fața Lui, ca persoană deosebită de noi, trebuie să facem actul de smerenie, de mărturisire, ca o indicație că nu ne ferim de-a atârna fericirea noastră de cineva care nu suntem noi înșine.

Deaceea a orânduit Domnul Iisus Hristos să facem mărturisirea în fața unei persoane omenești — exterioare nouă: ea realizează toate momentele cari ne fac să ne depășim pe noi, să ne dăm seama că Dumnezeu nu e una cu noi, ci cineva care ni se opune ca judecător, să călcăm pe mândria noastră și să ieșim într'un act de smerenie spre El și spre semenii noștri, împlinind prima condiție a iubirii, pe care însă nu ne-o dăm noi, ci ne-o dăruiește Dumnezeu atunci când arătăm prin smerenia mărturisirii voința de-a ajunge în relația de iubire cu cei ce sunt alții decât noi înșine. Mărturisirea e cel mai bărbătesc act de ieșire din închisoarea egocentrică în care ne închide mândria; e intervenția cea mai energică și de aceea cea mai eficace împotriva acestei boale de moarte; e fierul roșu pus de noi înșine cu curaj pe rana care ne amenință cu fatalul desnodământ.

În mărturisire întâlnim pe Domnul Iisus Hristos, deși ne mărturisim

preotului. Dacă în general numai în ieșirea din noi înșine, în relația de iubire adevărată față de un om sau altul, întâlnim pe Dumnezeu, — care este prin excelență acel Tu al fiecărui om, de care atârna fiecare și care ni s'a făcut și om spre a ne arăta cât de mult trebuie să-l concepem după asemănarea unei persoane omenești care ne întâmpină — cu atât mai mult se întâmplă aceasta printr'o persoană trimisă anume spre a ne primi mărturisirea, de Domnul Iisus Hristos, calificată de El însuși spre acest scop, prin harul hirotonei.

Când privim la fața preotului și ne mărturisim, fața lui arată în chip tainic fața nevăzută a lui Iisus Hristos. Noi în acele momente, ne punem, privind la preot, în contact personal nemijlocit cu Iisus Hristos. Nu fără sens prescrie rânduiala bisericească să se așeze preotul când primește mărturisirea înaintea icoanei lui Iisus Hristos.

Catolicismul a golit taina mărturisirii de adevăratul ei înțeles, când a ascuns fața preotului după scândurile unei căsului. Credinciosul nu mai vede pe nimeni; i se redă iluzia că e singur, că nu se umilește în vederea cuiva din afară, i se menajează mândria, adică quintesența păcatelor.

Contactul personal dela față la față — numai acesta e adevărat contact personal, spiritual, prin care omul e scos cu adevărat din sine; comunicația de simțiri, de efluvii, pe alte căi, e un fenomen inferior, de domeniul naturii, animalității, care nu scoate pe om din sine — pe care a ținut Iisus Hristos să-l stabilească drept mediu al mântuirii, a fost înlăturat. Catolicismul l-a înlăturat și prin faptul că socotește posibile iertările la distanță, prin poștă, și în masă, prin așa zisele indulgențe papale.

Creștinismul, care a restabilit înaltul și veridicul adevăr că mântuirea e o chestiune de raport intim personal, a fost coborât de catolicism în rândul religiilor mitice precreeștine, cari considerau mântuirea un efect al mișcării forțelor naturale, impersonale, destrămand persoana sub lucrarea acestor forțe, socotite ca singurele realități adevărate.

Ortodoxia a păstrat creștinismul în învățăturile și orânduilele stabilite în timpurile apostolice, cari au trăit cea mai intensivă și mai veridică viață creștină, căci amintirea lui Hristos era proaspătă. Catolicismul a schimbat ceea ce ne-au dat acele timpuri de profundă experiență a vieții cu Hristos, prin învățături și practici construite de mintea teologilor din veacurile evului mediu, când firește că experiența lui Hristos și amintirea lui și viața creștină deveniseră mult mai spălăcite. Catolicismul a modificat ceea ce a experiat viața religioasă cea mai autentică, prin ceea ce, în lipsa ei, postula ca logic mintea omenească în epoca scolastică. Deaceea azi construcțiile dogmatice scolastice părăie în toate încheieturile și însuși catolicismul să jenează să le mai susțină.

D. STĂNILOAE

Nr. 4088/940

Notificare oficială

Discul dela Florii pentru fondul de pensiiune preoțesc și discul dela sărbătorile Învierii Domnului, pentru Internatul arhidiecezan, se vor purta în toate parohiile din Arhiepiscopia noastră, în conformitate cu ordinile noastre Nrii 2962 și 2973 din 1931.

Sumele încasate se vor trimite oficiului nostru de casă, prin oficiile protopopești, până la 20 Mai a. c.

Sibiu, la 9 April 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

O lămurire... care nu ne lămurește încă deplin

Părintele V. Popa-Nicoară din Slobozia-Botoșani a publicat în ziarul „Curentul” din 15 Februarie 1940 un articol în chestiunea unirii Bisericilor în care întrebunța expresii atât de echivoce, încât foile unite și catolice dela noi l-au reprodus cu multă satisfacție. Păr. V. Popa-Nicoară declara în mod suspect că e necesar „a ne jertfi pe altarul unirii și al înfrățirii”. Și cum nu poate fi vorba de altă jertfă într'o asemenea chestiune, rămânea să se înțeleagă că trebuie să ne jertfim credința și adevărul.

Intristați astfel în sufletul nostru că un preot poate avea o conștiință ortodoxă atât de laxă, iată că în 1 Aprilie a. c. redacția ziarului nostru primește dela Păr. V. Popa-Nicoară un articol în formă de scrisoare către un preot ortodox din Maramureș, însoțit de o scurtă adresă către ziar ca să i se publice articolul. În acest articol, P. C. Sa, sesizat de răstălmăcirile ce s'au dat din partea uniților rândurilor pe cari le-a scris în ziarul „Curentul”, își arată toată indignarea și recunoaște că „dragostea noastră a fost luată drept slăbiciune” și „de dragostea noastră ei s'au folosit ca de o bună ocazie pentru a deslănțu împotriva fraților noștri din nordul Ardealului o formidabilă și piezișă ofensivă a dușmăniei”.

Ne-am zis: în sfârșit s'a convins omul că cine sunt uniții și catolicii. Până acum nu voia să știe de experiențele pe cari le-au făcut cu ei aceia ce au trăit mult în preajma lor. Ii acuza de dușmănie. Trebuia să facă omul singur această experiență. Deși fericiti sunt aceia ce n'au văzut și au crezut, bine este totuși că i s'au deschis măcar și acum ochii.

Dar a doua zi, în 2 Aprilie, citiram spre stupefacția noastră în ziarul „Curentul” un al doilea articol al Păr. V. Popa-Nicoară, în care relua ideea din primul, susținând din nou, e drept puțin mai rezervat, aceleași opinii echivoce.

De unde în articolul ce l-a trimis redacției noastre și pe care îl dăm mai jos, caracterizează în termeni grei răutatea și ipocrizia uniata, în acest al doilea articol din „Curentul”, vorbește iarăși într'un mod ciudat despre catolici.

Drept să spunem ne e greu să înțelegem ce vrea Păr. V. Popa-Nicoară.

Pentru că se ține tare pe poziția că suntem datori să iubim chiar pe cei ce nu ne iubesc, trebuie să-i atragem atențiunea că altceva este a iubi persoanele și altceva a iubi păcatele lor. De sigur ca creștini autentici, ortodocși, iubim pe cei ce sunt în catolicism, dar nu catolicismul lor, nu eroarea, nu abaterea dela cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Și iubirea noastră adevărată față de ei este aceea care se silește să-i scoată din eroare, ca să se poată mântui.

Dacă și-ar limpezi Păr. V. Popa-Nicoară acest lucru elementar, n'ar mai pluti în direcții nesigure agățat de vagi și pretențioase lozinci.

Publicăm mai jos adresa P. C. Sale către redacție împreună cu articolul-scrisoare.

Mult Onorată redacție,

Fiind informat de părintele Cheleş Ioan din Valea Hotarului-Maramureș că greco-catolicii de prin părțile acelea se folosesc în propaganda lor de un articol al meu apărut în Curentul din 15 Febr. 1940, cu onoare vă rog a publica în ziarul Dv. alăturata scrisoare prin care îi răspund și prin care curm odată pentru totdeauna uneltirile greco-cat.

Cu stimă

(L. S.) Pr. V. Popa-Nicoară

Iubite frate întru Domnul, M'am intristat de moarte când am auzit înfelesul strâmb și urât pe care l-au dat greco-catolicii din Maramureș

articolului meu din „Curentul” (15 Febr 1940). Greco-catolicii și de data asta s'au arătat așa cum sânt: vicleni, fără duhul lui Dumnezeu în cele dinlăuntru ale lor, certăreți și mai presus de toate învârtoșați cu inima și împușinați cu mintea și înțelegera.

Ce am susținut eu în articolul meu? Am spus mai întâi de toate că va veni vremea când catolicii și ortodocșii vor fi una. Așa am spus și la credincioșii din Maramureș, când am fost preot acolo. Insemnează oare aceasta că trebuie sau că vrem să ne facem catolici?

De unde au scos greco-catolicii lucrul acesta?

Aceasta e dorința lor, dar nu și credința mea. Eu mă mir că le vine a crede una ca asta. Frate! Se poate ca Iza să curgă la deal? Sau se poate ca Tisa să se verse în Vișeu sau în Iza? Apoi tot așa nici noi nu ne putem duce la greco-catolici. Noi suntem cum e Tisa. Ba mai mult: cum e Dunărea! Ei sânt ca Iza. Cum are să se verse Dunărea în Iza?

Deci nu aceasta am susținut eu în articolul meu, ci mai vârtos am lăsat să se înțeleagă (?) că odată și odată, ei, catolicii, vor fi luminați de Dumnezeu și se vor întoarce acolo de unde au plecat, la sânul cald al bisericii icumenice ortodoxe.

În articolul meu eu mai ceream ca între catolici și între ortodocși să fie dragoste. Dragostea și trăietatea între ortodocși și catolici ar fi un lucru frumos și bine plăcut lui Dumnezeu.

Dar, de! Dragoste cu sila iar nu se poate. Căci după cum văd, din telul în care s'au folosit de articolul meu, greco-catolicii au în inima lor numai vrăjmășie și hulă. Dumnezeu să-i judece și să le răsplătească. Ia Arătare, după cugetul inimii lor.

Ei mi-au luat articolul și fără să-mi ceară voe, l-au tălmăcit, l-au răstălmăcit, l-au schimonosit, l-au trunchiat, într'un cuvânt au făcut ce le-a trăsnil prin cap, pentruca articolul să se potrivească cu ceea ce gândesc și doresc ei.

Apoi spun drept: acesta nu-i un lucru frumos! Cine face asemenea lucru, însemnează că n'are dragoste de frate, că nu-i un om cu suflet ales, că obrazul nu-i este înzestrat cu sensibilitatea cuvenită, că-i lipsește — cum se spune la noi — cei șapte ani de acasă.

„Oamenii aceștia sânt niște fântâni fără apă, niște nori alungați de vânt. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic și momesc pe cei ce abia au scăpat de rătăcire”, (2 Petru, cap. 2, v. 17, 18).

Deaceea, frate al meu întru Iisus, comunică iubiților credincioși ortodocși că ceea ce spun greco-catolicii despre articolul meu, sânt minciuni. Ei să rămână tari și neclintiti în credința străbună ca nu cumva, oarecând, să se spună despre ei: „Cănele s'a întors la ce vârsase și scroafa spălată s'a întors iarăși la mocirlă”, (2 Petru, cap. 2, v. 22).

În articolul meu eu am cerut să ne purtăm cu dragoste față de catolici gândind că dragostea aduce dragoste, că se vor aprinde și ei de iubire neprefăcută către noi și nu vor mai umbla, mai ales prin nordul Ardealului „ca un leu răcnind care caută pe cine să înghită”, (1 Petru, cap. 5, v. 8).

Lucrul însă s'a întâmplat pe dos. Dragostea noastră a fost luată drept slăbiciune. De dragostea noastră ei s'au folosit ca de o bună ocazie pentru a deslănțu împotriva fraților noștri din nordul Ardealului o formidabilă și piezișă ofensivă a dușmăniei. Eu li-am arătat iubire și ei „s'au făcut protivnici, au deschis împotriva mea o gură mincinoasă și înșelătoare”, (Ps. 109).

„Ei îmi întorc rău pentru bine și ură pentru dragostea mea”, (Ps. 109).

De aceea zic: „Domnul să-i aibă totdeauna înaintea ochilor și să le steargă pomenirea lor de pe pământ“, (Ps. 109).

Cu caldă dragoste frățească
Pr. V. Popa-Nicoară
Slobozia-Botoșani

Sinodul episcopesc la Sibiu. În 5 Aprilie a avut loc la Sibiu o ședință a sinodului episcopesc din Mitropolia Ardealului. Au participat P. S. Lor episcopii Nicolae Colan al Clujului și Dr. Nicolae Popoviciu al Orăzii. S'au discutat între altele chestiunea Academiei teologice, a salarizării preoților în legătură cu armonizarea salariilor și a Fundațiunii Gojdu, stabilindu-se măsurile ce trebuie luate în favoarea justei lor rezolvări.

Vizita profesorului Șt. Țancov la Sibiu

În zilele de 10, 11 și 12 I. P. Șt. Mitropolit Nicolae a primit vizita ilustrului profesor dela Facultatea de teologie din Sofia, Păr. Prot. Ștefan Țancov.

P. C. Păr. Ștefan Țancov și-a făcut studiile la Facultatea de teologie din Cernăuți, fiind coleg cu I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae cu care a legat o strânsă pretenie.

Astăzi Păr. Țancov este un nume bine cunoscut în cercurile teologice din lumea întreagă, ca unul care a reprezentat Biserica bulgară la toate reuniunile pentru apropierea popoarelor prin creștinism. Este un teolog profund și erudit. A publicat nenumărate studii în limba bulgară, dar și în limbile occidentale. Conferințele asupra ortodoxiei ce le-a rostit în diferite centre europene au lăsat cele mai bune impresii.

P. C. Sa este și un bun pretin și temeinic cunoscător al poporului român și al Bisericii și teologiei românești. Este un factor de mare însemnătate în viața poporului bulgar și lucrează pentru apropierea popoarelor noastre vecine.

În Sibiu P. C. Păr. Țancov a vizitat toate așezămintele și instituțiile bisericesti, rămânând impresionat de cele văzute.

La Academia teologică pe care a vizitat-o însoțit de I. P. Șt. Mitropolit Nicolae, distinsul oaspe a fost întâmpinat de profesori și studenți în Aula, unde Păr. rector Dr. D. Stăniloae i-a adresat calde cuvinte de bun-venit, iar P. C. Sa și-a arătat adâncile sentimente de pretenie ce le nutrește față de poporul român

și legăturile strânse ce au existat totdeauna între cele două popoare vecine. P. C. Sa a amintit de sângele românesc ce s'a vărsat la Plevna și de ospitalitatea ce au găsit totdeauna în țara noastră refugiații bulgari cari au luptat pentru libertatea poporului lor.

P. C. Sa a arătat că activitatea ce o desfășoară în reuniunile și forurile creștine mondiale are un caracter misionar, ea urmărește să facă cunoscută și iubită scumpa și sfânta noastră credință lumii neortodoxe. Deasemenea a subliniat rolul ce-l poate avea ortodoxia noastră comună în apropierea între popoarele bulgar și român.

Corul studenților sub conducerea Păr. prof. Gherman a executat mai multe bucăți muzicale.

P. C. Sa a vizitat și școala normală, admirând magnificul edificiu ridicat din grija I. P. S. Sale.

A fost primit și aici cu coruri, cu cuvinte călduroase de dl director I. Sandu, Păr. prof. Țancov adresând cuvinte expresive elevilor.

Joi. în 11 Aprilie, ora 5 d. m., P. C. Sa a rostit în Aula Academiei o foarte instructivă conferință despre „*Biserica bulgară de azi*“, în fața unui numeros și select public.

A fost o expunere caldă, plină de sugestii și de învățăminte, a istoriei Bisericii bulgare și a lucrării ei însușite de azi în mijlocul poporului, a tineretului și a intelectualilor.

Vizita P. C. Păr. profesor Ștefan Țancov a contribuit într-o măsură considerabilă la cunoașterea poporului bulgar și la aprecierea lui.

Subscriind bonuri de înzestrare a armatei, subscriem pentru țară și pentru fiecare dintre noi. Fără liniște la hotare nu putem avea liniștea avutului și a muncii noastre. Să dăm cât mai mult ostirii, căci pentru noi dăm.

Nr. 3611/1940

Comunicat oficial

Comitetul central al Societății naționale Crucea Roșie din București dorește să-și extindă activitatea sa și în părțile rurale ale țării. Cunoscând realizările salutare ale acestei instituții, îndemnăm Onor. preoți din arhiepiscopie să dea Societății Crucea Roșie tot sprijinul moral și material în scopurile pe care le urmărește. Sibiu, la 4 April 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Inaugurarea Sfintei Episcopii a Timișoarei

Noua episcopie ortodoxă română a Timișoarei, întințată virtual la 8 Noembrie 1939, și-a inaugurat activitatea, în sediul său, la 1 April 1940, în zilele de binecuvântată domnie a M. Sale Regelui Carol II, înaltul ctitor al acestei episcopii bănățene.

La reședința provizorie a Consiliului eparhial, în casa parohială din Timișoara IV, sosește dimineața P. S. Sa episcopul Nicolae al Orăzii, ca episcop locțiitor al Timișoarei, întâmpinat de P. C. Părinți consilieri și întreg personalul Consiliului.

Urmează, în catedrală, slujba divină, chemarea Duhului Sfânt, după care în clădirea Consiliului eparhial se face sfințirea apei și luarea jurământului funcționarilor Consiliului. Vorbește Păr. I. Imbroane, consilier la secția culturală, subliniind tot ce s'a săvârșit pentru episcopie să poată lua ființă. Părintele consilier Imbroane spune: „I. P. S. Sa mitropolitul nostru Nicolae, prin munca, priceperea și energia sa, ni-a dat Episcopia Timișoarei, ca păstrător fidel al testamentului Marelui Șaguna“.

Luând cuvântul P. S. Sa Nicolae ca episcop locțiitor al Timișoarei face elogiul personalităților istorice: ale Mitropolitului Șaguna și Emanoil Ungurianu, și ale urmașilor lor. Aducând omagii Suveranului, P. S. Sa se adresează celor prezenți, în deosebi tineretului care stă în slujba Domnului, spre a munci la Sfânta episcopie a Timișoarei, îndemnându-l să lucreze stăruitor în spiritul dragostei creștine și al disciplinei.

Viața Ilustrată, revistă de familie, apare sub direcția P. S. episcop Nicolae Colan al Clujului. Nr. 4, din April 1940, conține pe lângă numeroase ilustrații, lucrări alese, ca fond și formă, și semne, afară de directorul revistei, de mai mulți apreciați scriitori ai vremii actuale. Astfel, publicația dela Cluj poate să fie pusă, fără nici o teamă, în mâna familiilor noastre intelectuale de pretutindeni și ele vor găsi, în paginile ei, o contribuție ce deschide mintea și impresionează sufletele în direcție sănătoasă. — Abonamentul este 100 de lei pe o jumătate de an. Adresa: Cluj, Piața Cuza Vodă 6.

Chestiunea obligativității cununiei religioase

Dl prof. Ion Lupaș, fost ministru, a adresat dlui președinte al Adunării Deputaților în ședința din 5 Aprilie a. c. următoarea comunicare:

Domnule Președinte,

În sensul art. 73 din Regulamentul interior al Adunării Deputaților am onoare a face Dlui Ministru al Justiției următoarea întrebare:

Ce măsuri intenționează a lua pentru neîntârziata aplicare a cununiei religioase prevăzută în principiu în textul art. 20 al Constituției din 1938.

În calitate de fost ministru al Cultelor redactasem la începutul lunii Februar 1938 o adresă către Ministerul Justiției stăruind să se examineze chestiunea elaborării unui decret-lege, prin care să se modifice și să se completeze art. 94 din legea privitoare la actele stării civile în sensul de a se declara nule de drept căsătoriile civile, care în termen de 30 de zile dela efectuarea lor în fața ofițerului stării civile nu vor fi urmate și de celebrarea cununiei religioase.

Această modificare urmărind scopul educativ, în sens moral și patriotic, de a consolida viața familiară sporind totodată și prestigiul credinței religioase în sufletul cetățenilor, ar fi de dorit să nu întârzie prea mult.

Prof. I. Lupaș
deputat de Someș

Conferință preoțească de primăvară. În 3 April a. c. preoțimea din protopopiatul Avrig a ținut ședință sub președinția P. C. protopop Pavel Borzea. După sf. liturghie înainte sfințită a predicat Păr. S. Ghindea [text: Matei 22, 4]. Pentru zidirea noastră sufletească a conferențiat preotul I. Budac: „Ispitele și biruința asupra lor“, folosind prețioasa carte „Pocăința“ a Pr. Il. V. Felea. Un studiu asupra cărții a prezentat Păr. Gh. Bica. Preotul N. Teșiu a cetit lucrarea: „Inițiative de organizare și încheeri pentru propășirea asociației noastre, cu referire la cercurile religioase“, stăruind asupra reorganizării cercurilor preoțești, a slujirii în sobor a sf. liturghii, cu misiuni interne pentru preoți, și meditații; pentru popor conferințe, cu manifestări ale Oștii Domnului. Preoții Tr. Maxim și Gh. Tatu raportează despre activitatea cercurilor religioase, a caselor culturale, a reuniunii de femei și a societății tinerimii adulte. La despărțire P. C. protopop ne îndeamnă la muncă asiduă în folosul sf. Bisericii și al neamului. — Pr. N. T.

FOIȘOARA

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(10) De protopopul Gh. Maior

Dacă sunteți într'adevăr aleșii Domnului, sunteți aleși și din lume, deci părăsiți duhul lumii. Că de ați fugi ca Ioana și ați cere să vă arunce în mare, va porunci rechinului să vă înghită și să alerge cu voi la țarm, și iarăș v'ar pune nevățamați pe drumul Ninivei, care trebuie mântuit!

De oricâte necazuri veți vedea păcută viața preoților în aceste zile grele, și oricâte lovituri veți vedea și veți auzi că primesc preoții, — nu slăbiți a crede că preoția e chemare rânduită vouă de Domnul și cugetați ce sunt aceste mizerii și neajunsuri ale vieții pe lângă cele îndurate de marele apostol al neamurilor! Și cine îndură mai multe dela oameni, decât Domnul? Deci dacă pe Domnul vostru l-au gonit și pe voi vă vor prigoni! Ci îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea! Căci nu în cei răi lovesc oamenii cu neîndurare!

Cât de mare este darul, chemarea ce ni s'a dat, se poate înțelege ușor și din

cuvintele Sfintei Scripturi, cu cari caracterizează pe preot și preoția. La prorocul Malachia, cap. 2, v. 7 se zice, că preotul „*Ingerul Domnului Atoțitorul este*“; Mântuitorul spune învățăcelilor și prin ei caracterizează pe toți căți primesc peste ei suflarea Duhului sfânt, că sunt „*Sarea pământului*“ și „*Lumina lumii*“ (Matei 5, 13—14), iar lui Petru îi zice „*Păstorește oile mele*“ (Ioan 21, 16); sf. ap. Ioan în Apocalipsă numește pe preoți: „*Ingerul bisericii*“; iar sf. ap. Pavel zice despre el și Apolo, ca și despre toți cei chemați să alerge pentru Domnul, că: „*Împreună lucrători ai lui Dumnezeu suntem*“ (I Cor. 3, 9).

Și regret că nu pot să vă pun în mână scrierea „*Despre preoție*“ a sf. Ioan Gură de Aur. N'ar trebui să mai spun nici o vorbă, ci în fiecare diminecă și sârbătoare să cetim și recitim ce spune el. Ați găsi la acest mare sfânt Părinte următoarele cuvinte de diamant: „*Deși preoția se slujește pe pământ trebuie să se numere în rândul lucrurilor cerești, pentru că nu omul, nici ingerul, nici arhanghelul, nici altă putere creată, ci singur Mângăitorul Duhul Sfânt a așezat rânduiala aceasta și pe oamenii ceie viețuesc în trup i-a învățat să facă slujire îngerească*“.

Și iată cum au privit înaintașii noștri preoția. Nu mai amintesc, că pentru țaranul nostru a fi preot a fost și este

cea mai aleasă demnitate. Cât de reverențios scriau bătrânii, fețelor bisericesti! Celui, care i-a renăscut prin baia nașterii de a doua, părintelui, îi sărută mâna, când i-o știe curată, sfințită și sfințitoare. Ci să citez doar un fragment dintr'un edificator document brașovenesc de pela 1700, ca să constatați înșivă ce păreri aveau bătrânii noștri despre această chemare „*...Iară să știți și să căutați preoți oameni învățați și înțelepți și cuvioși și vrednici... ca să poată cu învățături a lumina și sfânta biserică și norodul a-l învăța și păstori cătră folosul și șpăsenia cea sufletească și trupească cum iese datorita cea foarte grea și cu multă grije a preoției... (căci) lumina, desfătarea, și mângăierea și întoarcerea a tot sufletul creștinesc și lauda bisericii spre mântuirea a tot norodul sunt preoții cei vrednici*“.

— Nu i se vede și de aici caracterul de apostolat, de chemare, al preoției?

Să fericim ceasul, în care Domnul ne-a ales să-i fim slujitori și împreună lucrători la zidirea împărăției Sale!

Dar mai avem o întrebare de limpezit. Dacă preoția e chemare de viață, și dacă chemarea aceasta ne-a dat-o Dumnezeu, care este rostul voinții noastre în săvârșirea lucrului rânduit nouă de sus?

(Urmează)

„Îngrijiiți-vă de sufletul copiilor“

Să ne întorcem cu gândul în locurile însoțite și să cutreerăm sufleteste ținuturile străbătute de Iisus Hristos, în ceata ucenicilor cari îl întovărășiau zi și noapte. Să ne pierdem în mulțimea poporului, care înconjoară pe Celce aducea lumină celor săraci, mângăiere celor întristați, desrobire celor robiți.

„Și toți îl mărturiseau pe El și se mirau de cuvintele darului ce ieșeau din gura Lui“, (Luca 4, 22).

Iată, cunoscând pe Mesia, simți cum te înalță puterea credinței, ai dori să-I atingi sfintele vestimente, să stai la masa pe care i-a gătit-o vameșul Zahau, dorești să prinzi o rază din privirea Lui plină de iubire atât de înaltă, cum n'a mai fost pe pământ.

Dar, ceea ce ne desvăluie aurul inimii Iisus Hristos, frumusețea dumnezeiască a Lui, era mulțimea copiilor, cari îl înconjurau cu drag și voie bună. În jurul lui Iisus, copiii își lăsau mamele și jocul, și alergau cu grămada. Străbăteau mulțimea poporului, și căpșoarele bălăfoare veneau în număr mare, cu joc și gălăgie, încât de multeori ucenicii, pentru a nu întrerupe pe Iisus, erau siliiți a-i opri. Domnul nu-i oprea niciodată. El muștră pe ucenici: „Lăsați

INFORMAȚIUNI

Profesori scoși la pensie. Sânt puși în retragere din oficiu, pe data de 1 Iulie 1940, pentru limită de vârstă, între alți profesori, și următorii: Pr. I. Beletuș de la Academia teologică „Andreiană” din Sibiu; dl Zaharia Bârsan de la Academia de muzică și artă dramatică din Cluj și dl Const. Lacea de la Academia de înalte studii comerciale din Cluj.

Știre ziaristică. Primim întâiul număr din: „Buletinul Sf. Episcopii ortodoxe române a Timișoarei”, organul oficial de publicitate, ce apare în Timișoara sub direcția dlui Dr. Emil Grădinaru. Se tipărește la început bilunar, ca să treacă la vremea sa în revistă religioasă. Abonamentul anual pentru parohii: 500 lei. Adresa: Timișoara, P. Asanești.

Conferință. Preoțimea, din protopopiatul și plasa Rupea, și-a ținut conferința de primăvară, în centrul protopopiatului, la 20 I. tr., sub președinția P. C. pâr. protopop Alexandru Brotea, care deschizând ședința ține un scurt cuvânt, sfătuiră la muncă, ascultare și dragoste frățească, pe cei prezenți. S'a cetit meditația pâr. Nicolae Șolca-Felmer, „Mergați și vă arătați preoților”, [Luca 17, 14], ascultată și comentată cu aprecierile cuvenite.

În lucrarea părintelui Ioan Florea Lovnic, „Veniiți la nuntă”, [Mat. 22, 4], se face talmăcirea cuvintelor evanghelice, cu aplicații la timpurile de azi. Pr. Gheorghe Bordeanu-Jibert prezintă referatul cărții „Pocăința” de I. V. Felea.

Din darea de seamă asupra activității cercurilor pastorale în anul 1939 se constată, că s'au ținut regulat, de către 5—6 preoți învecinați, având ca obiect aprofundarea sentimentului religios în mijlocul poporului, ridicarea culturală și morală a parohienilor, conlucrând preoțimea, în această latură, cu Straja Țării, Căminele culturale, Oastea Domnului, și cu celelalte organizații culturale și bisericesti. În 20 de parohii, din cele 22 ale protopopiatului, s'au ținut astfel de cercuri, în anul 1939, la care s'au desfășurat 22 conferințe populare și 44 predici, ascultate de peste 15.000 de credincioși.

Se la în discuțiune problema secetară, în protopopiat. Această problemă a dat naștere la vii discuțiuni, fiecare preot prezentând conferinței experiențele și succesele obținute în această latură a activității pastorale și fixându-se normele cele mai potrivite pentru combaterea celor rătăciți. — Pr. Ion T. Munteanu.

Cercul preoțesc Rapolt, protopopiatul Geoagiului, s'a întrunit în parohia

pruncii și nu-i oprii pe ei a veni la mine, că a unora ca acestora este împărăția cerurilor”, (Matei 19, 14). Iisus îi învâluia cu iubire, mângâindu-i și binecuvântându-i. Mamele priveau această dumnezească iubire cu ochii plini de lacrimile bucuriei, și veneau mereu să le binecuvinteze micile odorașe, să-i vindece, să-i întărească.

Dragostea de copil a pornit dela Iisus Hristos, care a găsit în micile sufletele o bogăție fără margini.

Intrebându-L ucenicii pe Iisus, cine este mai mare întru împărăția cerurilor, iată ce răspuns primesc:

„Și chemând Iisus pe prunc, l-a pus pe el în mijlocul lor, și a zis: Amin grăiesc vouă: de nu vă veți întoarce și să vă faceți ca pruncii, nu veți intra întru împărăția cerurilor. Și cine va primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine mă primește”, (Matei 18, 2, 3, 5).

Prin nevinovăția și curățenia inimii lui copilul e măsura împărăției cerurilor.

Grija lui Iisus, pentru cei mai mici, să ne fie pildă sfântă, lumină dusă în tot locul unde sânt copilași. În tot pasul vieții lui, copilul să se poată adăpa cu „lacrima de isvor a învățaturii Mântuitorului”. Să

Rapolțel, în 25 Martie (Bunavestire) 1940. S'a servit la ora 3 d. m. în 24 I. tr. slujba vecerniei împreună cu litia, urmată de predica pâr. V. Florea despre praznicul Bunevestiri. La ora 5 d. m. pâr. V. Florea, președintele cercului preoțesc, a asistat la serbarea religioasă dată de pâr. A. Marcu cu elevii și elevele școlii primare din loc, al cărei program a constat din cântări religioase și o piesă religioasă: „Biruința credinței” de Pr. P. Chirica. Seara, la 7, s'a rulat, în școală, de către ostașul Domnului, Nicolae Zorza din Tâmpa: „Viața și Patimile Domnului nostru Iisus Hristos”. Utrenia și sf. liturghie, în ziua de 25 Martie, au fost servite în sobor de preoți. În cadrele sf. liturghii s'a înălțat cucernică rugă pentru pacea lumii. La priceasnă a predicat pâr. V. Florea despre taina Pocăinței; iar la sfârșitul sf. liturghii a predicat pâr. I. Tîrșu despre „Fecioria Maicii Domnului” și „Intruparea Fiului lui Dumnezeu”. A urmat servirea unui parastas pentru odihna sufletului preoților cari au servit în sf. biserică din loc. Pâr. D. Moldovan a cetit recenzia lucrării: „Idei de filosofie religioasă la Vladimir Solovieff” de Pr. Dr. N. Terchilă. După masă, la adunarea anuală a „Oștii Domnului”, pâr. P. Filip a predicat despre post în lumina sf. Scripturi. Conferința a avut înfrăurire binefăcătoare asupra mulțimii de credincioși din loc și din depărtări. — Pr. A. M.

În Medlaș s'a ținut, la 5 I. c., conferința preoțescă de primăvară a preoțimii din protopopiat, sub conducerea pâr. prot. Ion Crăciun. Preoții și un număr mare de credincioși, după serviciul religios, în biserică din localitate, s'au mărturisit și cuminecat. Meditații au ținut preoții A. Fleșariu și Aurel Băcilă. În conferința, deschisă de pâr. protopop, a vorbit pâr. Chirion Marcu despre: „Inițiativa de organizare pentru promovarea vieții religioase și culturale” în protopopiat. O recenzie, a lucrării „Pocăința” de Pr. I. V. Felea, a cetit pâr. Miron Maier. De încheiere pâr. protopop I. Crăciun cere cucernicilor preoți să fie mereu în prima linie de luptă spre folosul bisericii și al neamului.

Manifestație literară în Sibiu. Duminecă, în 7 I. c., am asistat la o izbucnită șezătoare literară, a revistei „Universul Literar”, ținută în Teatrul municipal din Sibiu, Public, mult și distins, în deosebi tineret școlar dela toate instituturile de învățământ din localitate, a urmărit cu mare luare aminte citirile, una mai impresionantă decât alta, ale tinărilor și promițătorilor noștri scriitori. Primarul municipiului, dl Dr. S. Pop, salută pe distinșii tineri în numele Sibiului, ear profesorul dl S. Cosma în numele „Astrei” culturale și a corpului didactic sibian. Dl maior P. Constant a prezentat

lăsăm copilului pe Iisus, căci pentru ziua cumplită de mâne ne trebuie un vlăstar oțelit în dragoste și credință, care să lucreze la întemeierea împărăției lui Dumnezeu în lumea pătată de sângele răzvrătirilor.

Din înălțimea tronului dumnezeesc dragostea lui Iisus ne spune și azi:

„Ingrijiiți-vă de sufletul copiilor”. Dați-le hrană duhovnicească, din care să vă hrăniți cu toții. Învățați-i frica lui Dumnezeu. Veniiți cu ei de mână la sfânta biserică „și gustați din păharul cel de viață dătător, Trupul și Sângele Mântuitorului nostru, spre iertarea păcatelor și spre dobândirea vieții veșnice”.

Iată cea mai mare avere, cu care un părinte poate înzestra pe copiii lui! „Umblând în căile Domnului, păzind legile Lui și judecățile Lui, ca să fie fericit în toate câte va lucra, ori și unde se va afla”; fiindcă fericirea e în funcție de intensitatea trăirilor tale cu Dumnezeu, fericirea e în funcție de sufletul care îl torni în acțiunea ta, de dragostea pe care o risipești întru indulcirea vieții celor din preajma ta.

Pr. Miron Maier-Bratei

pe fiecare scriitor în parte. A conferențiat domnul C. Noica despre „Cultura și tânărul”. Au citit apoi, din lucrările lor, dnii: Al. T. Munteanu, V. Popescu, I. Țolescu-Văleni, C. Fântăneru, I. Pietrari, M. Alexiu, Gh. Popa, V. Carianopol, M. Andreescu, N. Tomescu, P. Constant, Tr. Lalescu, I. Bărneanu și Radu Gyr secretarul general al societății scriitorilor români.

Piesă teatrală înlăturată. Din București se anunță, că piesa *Marele Duhovnic*, care conține atacuri jignitoare pentru preoțime, este scoasă din repertoriul Teatrului Național.

Și mai catolică? Foaia „Farul Nou” din 7 I. c., sărbătorind 50 de ani de existență a „Unirii” dela Blaj, nu uită să atingă la acest prilej și pe «frații rătăciți», pe ortodocși, urând confratelui său blăjan: «desvoltarea cea mai mare și cea mai catolică... Va să zică „Unirea”, cu toată truda sa semicentenară, totuș nu e încă destul de catolică?

Noi am spus de atâtea ori că are reori s'a mai pomenit atâtea lipsă de bun simț ca la această venitură ce-și zice Iosif Frollo. Noi îl găzduim cu omenie, iar el nu se simte jenat să ne batjocurească pe față. Un ortodox n'ar fi în stare de așa ceva. Numai un fiu al Vaticanului.

Biblia. Experți cehi s'au întrunit pentru a pregăti o nouă traducere în limba cehă a Bibliei, după textul original.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 14 Aprilie 1940, va predica părintele diacon Constantin Nicolae.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Supremația credinței pure este titlul unei lucrări de seamă, datorite profesorului Eugeniu Speranția, care ia asupra sa ingrata sarcină de-a analiza erorile raționaliste ale cercetătorilor neîmpăcați cu principiul de viață al credinței.

O recenziune asupra cărții dlui Eug. Speranția a citit, cum ni se comunică, pâr. profesor Simeon Radu într'o recentă conferință pedagogică a corpului profesoral dela liceul din Sighișoara de sub direcția dlui Horia Teculescu.

Zăbovind mai lung, pe marginea acestei cărți, recensentul arată temeinicia autorului când, în consecință susține valoarea universală a principiului credinței pure, care deschide orizonturi nouă și întinse.

Se descrie apoi rolul credinței în domeniul vieții intelectuale, în domeniul moral și chiar în cel economic și politic; dar mai profund trăește supremația credinței pure în cultură.

Cartea se recomandă tuturor celor ce năzuiesc să se înalțe spre lumină și să găsească un razim puternic în viață: pe Hristos Domnul, „Calea, Adevărul și Viața”, întru care trăim, ne mișcăm și sântem în veci.

Poșta redacției

Pr. R. M. în Ș. S'ar putea citi cu prilejul conferințelor sau meditațiilor. Coloanele ziarului sânt prea restrânse.

S. R. în S. Din articol se publică un extras. Ziarul nu se poate ocupa cu înăpoierea articolelor cari nu se publică. Poți veni singur să-l ridici.

Nr. 203/1940

(24) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Luncoiul de sus, din protopopiatul Zărand, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.

2. Stola din parohie.

Cerurile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc de a concura, se vor adresa oficiului protopopesc ortodox român al Zărandului, la Brad, în termen.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a sluji, predica și cânta în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Brad, la 18 Martie 1940.

Ioan Indreiu
protopop

Asociația Clerului ortodox rom. „A. Șaguna”, Secția Sibiu

Anunț

Aducem la cunoștința Cuc. preoți că la 1 Iunie 1940 se deschide *Căminul preoțesc dela Bazna* și va rămânea deschis până la 15 Septembrie 1940.

Prețul camerelor va fi:

	Iunie	Iulie	August
Cameră cu 1 pat	30 Lei	40 Lei	40 Lei
„ „ 2 paturi	45 „	60 „	60 „
„ „ 3 „	60 „	80 „	80 „

Pentru alți oaspeți, cari nu sunt membri ai Asociației Clerului, prețul camerelor va fi:

	Iunie	Iulie	August
Cameră cu 1 pat	50 Lei	80 Lei	80 Lei
„ „ 2 paturi	70 „	100 „	100 „
„ „ 3 „	90 „	130 „	130 „

Cei ce doresc să li se rețină camere, vor anunța aceasta cel mai târziu până la 15 Maiu 1940, părintelui consilier mitropolitan Emilian Cioran, președintele Secției Sibiu, care va acorda camerele în ordinea înțării cererilor. Celce nu achită în 48 ore dela data primirei avizului jumătate din prețul camerei acordate, perde dreptul la ea și se va acorda altuia.

După data de 15 Maiu 1940, cererile pentru reținerea camerelor se vor adresa Administratorului Căminului preoțesc dela Bazna, județul Târnava-mică.

Comitetul Secției Sibiu

[26] 1—3

Publicațiune

Consiliul parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov-Schei, va ținea în ziua de 12 Mai 1940, ora 11 a. m., în localul biroului parohial, Piața Unirii 1, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de renovare ale bisericii Sf. Nicolae.

Valoarea lucrărilor după devizul estimativ, se urcă la suma de 1.975.000 lei. Deodată cu oferta va trebui depusă și o garanție de 6% din valoarea ei în numerar sau efecte publice, garantate de stat.

Licitația se va ținea în conformitate cu condițiunile generale pentru întreprinderi de lucrări publice și a condițiunilor speciale de licitație, care împreună cu planurile și devizul estimativ formează dosarul lucrării.

Planurile, devizul și condițiunile speciale de licitație se pot consulta în biroul parohial în orele de serviciu.

Brașov, la 9 April 1940.
Consiliul parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov-Schei

Dr. N. Stinghe
președinte

(25) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a Polana-Sibiului, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.

2. Ajutor dela parohie în suma de Lei 2000 anual.

3. Venitele stolare obișnuite în parohie.

4. Folosința 1/3 parte din cimitrul vechiu și delnițele preoțesti.

Cerurile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea P. Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, de-a putea concura la această parohie, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mercurea, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie pentru a sluji, predica și cânta în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Mercurea, 16 Martie 1940.

Pr. Dumitru Ciuchendea
adm. protopopesc